

Obres escollides de Lenin en català

**TESIS DE L'INFORME SOBRE LA TÀCTICA
DEL PCR**

**V. I. LENIN
1921**

(3er Congrés de la Internacional Comunista)

Versió catalana establerta des de: "Tesis del informe sobre la táctica del PCR", en *Obras Completas*, Tom XXXV, Akal Editor, Madrid, 1978, páginas 353-362

Edicions internacionals Sedov

Núcleo en defensa
del marxismo

Germinal

TESIS DE L'INFORME SOBRE LA TÀCTICA DEL PCR

1. La situació internacional de la RSFSR

La situació internacional de la RSFSR es distingeix actualment per un cert equilibri que fins i tot sent en extrem inestable, ha creat, no obstant això, un particular estat de coses en la política mundial.

Aquesta peculiaritat és la següent: d'una banda, la burgesia internacional, plena d'odi i hostilitat rabiosos envers la Rússia soviètica, està disposada a llançar-se sobre ella i estrangular-la en qualsevol moment. D'altra banda, totes les temptatives d'intervenció militar, que li van costar a aqueixa burgesia centenars de milions de francs, van acabar amb un complet fracàs, malgrat que el poder soviètic era llavors més feble que ara i els grans terratinents i capitalistes russos tenien exèrcits sencers al territori de la RSFSR. L'oposició a la guerra contra la Rússia soviètica s'ha accentuat en tots els països capitalistes s'ha accentuat de forma extraordinària, oposició que nodreix el moviment revolucionari del proletariat i guanya masses molt àmplies de la democràcia petitburgesa. La divergència d'interessos entre els distints països imperialistes ha recrutat i augmenta cada dia d'una manera més marcada. El moviment revolucionari està cresquent amb puixant vigor entre els centenars de milions d'homes que formen els pobles oprimits d'Orient. Com a conseqüència de tot això, l'imperialisme internacional, tot i ser molt més fort que la Rússia soviètica, no va poder estrangular-la i es va veure obligat a reconèixer-la o semireconèixer-la temporalment, i a concertar tractats comercials amb ella.

El resultat és un estat d'equilibri que, tot i ser precari i inestable, fa possible l'existència de la república socialista (no per molt de temps, és clar) dins el setge capitalista.

2. Correlació de les forces de classe a escala internacional

Aquest estat de coses ha donat la següent correlació de forces de classe a escala internacional:

La burgesia internacional, privada de la possibilitat d'entaular obertament la guerra contra la Rússia soviètica, es manté a l'expectativa aguantant el moment en què les circumstàncies li permetan tornar a la guerra.

El proletariat dels països capitalistes avançats ha format ja en totes parts la seua avantguarda, els partits comunistes, que es desenrotllen, i van amb fermesa a conquerir la majoria del proletariat en cada país, destruint la influència dels vells buròcrates sindicals i de la capa superior de la classe obrera d'Amèrica del Nord i d'Europa, corrompuda pels privilegis imperialistes.

Els demòcrates petitburgesos dels països capitalistes, el seu sector avançat dels quals està representat per la II Internacional i per la Internacional II 1/2, constitueix en l'actualitat el principal suport del capitalisme, perquè continua exercint la seua influència sobre la majoria o sobre una part considerable dels obrers i empleats de la indústria i del comerç, que temen perdre, en cas de revolució, el seu relatiu benestar petit burgès, basat en els privilegis que els atorga l'imperialisme. Però la creixent crisi econòmica agreuja en totes parts la situació de les grans masses, i açò, juntament amb l'evident inevitabilitat de noves guerres imperialistes si subsisteix el capitalisme, fa que es debilita cada vegada més aqueix suport.

Les masses treballadores dels països colonials i semicolonials, que constitueixen la immensa majoria de la població del món, van ser despertades ja a la vida política des de principis del segle XX, particularment per les revolucions de Rússia, Turquia, Pèrsia i Xina. La guerra imperialista de 1914-1918 i el poder soviètic a Rússia completen el procés de convertir aquestes masses en factor actiu de la política mundial i de la destrucció revolucionària de l'imperialisme, encara que els filisteus cultes d'Europa i d'Amèrica, incloent-hi els dirigents de la II Internacional i de la Internacional II 1/2, s'obstinen en ignorar-ho. L'Índia britànica està al capdavant d'aquests països i allí la revolució ascendeix amb tanta major rapidesa com més importància adquireix en ella, d'una banda, el proletariat industrial i ferroviari i com més brutal és, d'altra, el terror dels anglesos, que recorren cada vegada amb major freqüència a matances en massa (Amritsar), a penes d'assots públics, etc.

3. Correlació de les forces de classe en Rússia

La situació política interior de la Rússia soviètica està determinada pel fet que, ací, per primera vegada en la història universal, veiem que a Rússia només existeixen des de fa alguns anys dues

classes: el proletariat, que ha sigut educat al llarg de decennis per una gran indústria maquinizada, molt jove però molt moderna, i el petit camperolat, que constitueixen la immensa majoria de la població.

Els grans terratinents i els capitalistes no han desaparegut en Rússia, però han sigut expropiats totalment i políticament esclafats com a classe, els vestigis de la qual estan amagats entre els empleats del govern soviètic. Han conservat la seua organització de classe en l'estranger com emigració, la que ascendeix a 1 i 1/2 o 2 milions d'homes i té més de cinquanta diaris de tots els partits burgesos i "socialistes" (és a dir, petitburgesos), restes de l'exèrcit i nombrosos vincles amb la burgesia internacional. Aquesta emigració treballa amb totes les seues forces i per tots els mitjans per a derrocar el poder soviètic i restaurar el capitalisme en Rússia.

4. El proletariat i el camperolat de Rússia

En ser aquesta la situació interna de Rússia, la tasca principal i immediata del seu proletariat, com a classe dominant, consisteix en determinar i portar a la pràctica amb encert les mesures necessàries per a dirigir al camperolat, per a establir amb ells una ferma aliança, per a realitzar una llarga sèrie de transicions graduals que conduïsquen a la gran agricultura col·lectiva maquinizada. Aquesta és una tasca particularment difícil en Rússia, tant per l'endarreriment del nostre país com a conseqüència de la seua extremada ruïna després de set anys de guerra imperialista i de lluita civil. Però fins i tot sense tenir en compte aqueixa particularitat, aquesta tasca és de les més difícils que la construcció socialista plantejarà a tots els països capitalistes, amb excepció potser d'Anglaterra. No obstant això, pel que fa a Anglaterra tampoc s'ha d'oblidar que, si bé la classe dels petits agricultors arrendataris és molt poc nombrosa, en canvi el percentatge d'obers i empleats que gaudeixen d'un nivell de vida petit burgès és excepcionalment elevat a conseqüència de l'esclavitud que de fet pateixen centenars de milions d'homes a les colònies "pertanyents" a Anglaterra.

Per això, des del punt de vista del desenvolupament de la revolució proletària mundial com a procés únic, l'època per què travessa Rússia és significativa com a prova pràctica i una verificació de la política del proletariat al poder envers la massa petit burgesa.

5. Aliança militar del proletariat i el camperolat en la RSFSR

Les bases de relacions justes entre el proletariat i el camperolat en la Rússia soviètica varen ser creades en el període de 1917-1921, quan la invasió dels capitalistes i grans terratinents, recolzats per la burgesia mundial i per tots els partits de la democràcia petitburgesa (eserista i menxevics), va forjar, va temperar i va segellar l'aliança militar del proletariat i el camperolat en defensa del poder soviètic. La guerra civil és la forma més aguda de la lluita de classes, i com més aguda és aquesta lluita, amb major rapidesa es consumeixen en el seu foc totes les il·lusions i prejudicis petitburgesos, amb major evidència ensenya la pràctica, fins i tot als sectors més endarrerits del camperolat, que només la dictadura del proletariat pot salvar-los, que els eseristes i els menxevics no són de fet més que lacais dels grans terratinents i capitalistes.

Però si l'aliança militar entre el proletariat i el camperolat va ser (i no va poder menys de ser-ho) la primera forma d'una sòlida unió entre ells, no hauria pogut mantenir-se ni tan sols unes setmanes sense una certa aliança econòmica entre les classes esmentades. Els camperols van obtenir de l'Estat obrer tota la terra i protecció contra els grans terratinents i els kulaks; els obrers van obtenir dels camperols queviures, com a préstec fins que siga restaurada la gran indústria.

6. La transició vers relacions econòmiques normals entre el proletariat i el camperolat

Des del punt de vista socialista, l'aliança entre els petits camperols i el proletariat només pot arribar a ser totalment normal i estable quan el complet restaurament del transport i la gran indústria, permeten al proletariat subministrar als camperols, a canvi dels queviures, tots els productes que necessiten per al consum i per a millorar la seua hisenda. L'espantosa ruïna del país impedia fer-ho de seguida. El sistema de contingentació va ser la mesura més assequible per a un Estat insuficientment organitzat, a fi de sostenir-se en una guerra d'inaudites dificultats contra els grans terratinents. La mala collita i l'escassetesa de farratge en 1920 van recruar, particularment, la greu penúria que patien els camperols, i van fer indispensable la transició immediata a l'impost en espècie.

Un impost en espècie moderat millorarà de seguida i de mode notable la situació dels camperols, i al mateix temps els estimularà a estendre les superfícies sembrades i al perfeccionament de l'agricultura.

L'impost en espècie és la transició de la requisita de tots els excedents de cereals dels camperols al intercanvi socialista regular de productes entre la indústria i l'agricultura.

7. Les condicions en què el govern soviètic admet el capitalisme i les concessions i la seua significació

Com es natural, l'impost en espècie significa que el camperol, després de pagar l'impost, disposa lliurement dels excedents. Mentre l'Estat no puga oferir al camperolat productes de les fàbriques socialistes a canvi de tots aquests excedents, la llibertat de comerciar amb els excedents significa necessàriament llibertat de desenvolupament del capitalisme.

No obstant això, dins dels límits indicats, i mentre el sistema de transport i la gran indústria seguisquen a mans del proletariat, açò no representa cap perill per al socialisme. Al contrari, el desenrotllament del capitalisme controlat i regulat per l'Estat proletari (és a dir, del capitalisme "d'Estat" en aquest sentit de la paraula) és avantatjós i necessari (clar que només fins a un cert punt) en un país de petits camperols, extraordinàriament arruïnat i endarrerit, perquè pot accelerar un desenrotllament *immediat* de l'agricultura camperola. Amb major raó es pot dir el mateix de les concessions: sense desnacionalitzar, l'Estat obrer dona en arrendament determinades mines, àrees forestals, explotacions petrolíferes, etc. a capitalistes estrangers, per a obtenir-ne equipament i màquines complementàries que ens permeten accelerar la reconstrucció de la gran indústria soviètica.

El pagament als concessionaris en forma d'una part dels molt valuosos productes obtinguts és, sens dubte, un tribut que l'Estat obrer paga a la burgesia mundial; no pretenem ocultar-ho de cap manera, perquè hem de comprendre clarament que ens convé pagar-lo per a accelerar la restauració de la nostra gran indústria i millorar substancialment la situació dels obrers i els camperols.

8. Els èxits de la nostra política d'abastiments de queviures

La política d'abastiment de queviures de la Rússia soviètica de 1917 a 1921 va ser, sens dubte, rudimentària, imperfecta, i va donar lloc a molts abusos. Es van cometre una sèrie d'errors en portar-la a la pràctica. Però era l'única possible en aquelles condicions. I va complir la seua missió històrica: va salvar la dictadura del proletariat en un país endarrerit i en ruïnes. No hi ha dubtes que aquesta política ha anat perfeccionant-se a poc a poc. Durant el primer any que varen tenir ple poder (1 d'agost de 1918 a 1 d'agost de 1919) l'Estat va recollir 110 milions de puds de cereals; en el segon, 220; en el tercer, més de 285. Ara, que comptem ja amb experiència, ens proposem i calculem recollir 400 milions de puds (el volum de l'impost en espècie és de 240 milions de puds). L'Estat obrer només podrà mantenir-se ferm sobre els seus peus, econòmicament parlant, assegurar una restauració lenta però constant de la gran indústria i crear un sistema financer adequat, únicament quan posseïska realment una reserva suficient de queviures.

9. La base material del socialisme i Pla d'Electrificació de Rússia

La gran indústria maquinitzada, capaç de reorganitzar l'agricultura és l'única base material que és possible per al socialisme. Però no hem de limitar-nos a aquest principi general. Cal fer-lo més concret. La gran indústria basada en les últimes conquestes de la tècnica i capaç de reorganitzar l'agricultura, suposa l'electrificació de tot el país. Havíem d'elaborar sobre aquestes bases científiques el pla d'electrificació de la RSFSR i ja ho hem fet. Amb la col·laboració de més de dos-cents dels millors científics, enginyers i agrònoms de Rússia, aquest treball ha quedat enllestit; s'ha publicat en un gros volum i en conjunt ha sigut aprovat pel VIII Congrés dels Soviets de Rússia al desembre de 1920. Ara està preparada ja la convocatòria d'un congrés nacional d'electrotècnics, que se celebrarà a l'agost de 1921 i examinarà en detall aquesta obra, després del qual serà definitivament aprovada pel govern. Es calcula que l'execució de la primera part dels treballs d'electrificació durarà deu anys i requeriran uns 370 milions de jornades de treball.

Mentre en 1918 teníem 8 noves centrals elèctriques (amb 4.757 kw.), en 1919 la xifra va augmentar a 36 (amb 1.684 kw.), i en 1920 a 100 (amb 8.699 kw.).

Per modest que siga aquest principi per al nostre immens país, s'ha començat, el treball marxa i progressa contínuament. Després de la guerra imperialista, després que un milió de presoners de guerra en Alemanya va conèixer la tècnica moderna, avançada, després de la dura experiència de tres anys de guerra civil el camperol rus no és ja el que era antigament. Cada vegada més, hom

percep amb més claredat i evidència que només la direcció del proletariat pot arrancar la massa de petits agricultors de l'esclavitud capitalista i portar-los al socialisme.

10. El paper de la “democràcia pura”, de la II Internacional i de la Internacional II 1/2, dels eseristes i menxevics com a aliats del capital

La dictadura del proletariat no significa el cessament de la lluita de classes, sinó la seua continuació en una forma nova i amb noves armes. Aquesta dictadura és imprescindible mentre existisquen les classes, mentre la burgesia derrocada en un país decuplique els seus atacs contra el socialisme als terrenys internacional. La classe dels petits agricultors no pot deixar de passar per una sèrie de vacil·lacions durant l'època de transició. Les dificultats del període de transició i la influència de la burgesia provoquen, de tant en tant, inevitables vacil·lacions en l'estat d'ànim d'aquesta massa. Sobre el proletariat, debilitat i fins a un cert punt desclassat per la destrucció de la seua base vital (la gran indústria maquinitzada) recau la tasca històrica més gran i difícil, la de mantenir-se ferm malgrat aquestes vacil·lacions i dur a terme la seua obra d'emancipar el treball del jou del capital.

La política que segueixen els partits democràtics petit burgesos, és a dir, els partits de la II Internacional i de la Internacional II 1/2, representats en Rússia pels partits eseristes (“socialistes revolucionaris”) i menxevics, és l'expressió política de les vacil·lacions de la petita burgesia. Aquests partits tenen ara els seus principals Estats Majors i els seus periòdics en l'estranger, aquests partits actuen realment en bloc amb la contrarevolució burgesa en el seu conjunt i són els seus fidels servidors.

Els sagaços caps de la gran burgesia russa, encapçalats per Miliukov, cap del partit dels “cadets” (“demòcrates constitucionalistes”), van interpretar amb tota claredat, exactitud i franquesa aquest paper de la democràcia petitburguesa, és a dir, dels eseristes i dels menxevics. Amb motiu de la sublevació de Kronstadt, en la qual van unir les seues forces menxevics, eseristes i guàrdies blancs, Miliukov va propugnar la consigna “els soviets sense bolxevics” (*Pravda*, núm. 64, 1921, citat de *Polièdnie Nóvosti* de París). Desenrotllant aquesta idea, escrivia que als eseristes i als menxevics els corresponia un “lloc d'honor” perquè sobre ells recau la missió de ser els *primers a arrancar* el poder als bolxevics. Miliukov, capdaverter de la gran burgesia, ha apres correctament la lliçó que ensenyen totes les revolucions, és a dir, que els demòcrates petitburgesos són incapaços de retenir el poder, que sempre fan, simplement, de pantalla a la dictadura de la burgesia, i com a esgraó vers el seu poder absolut.

La revolució proletària en Rússia torna a confirmar aquesta lliçó de 1789-1794 i 1848-1849, i també allò que va dir F. Engels en una carta a Bebel del 11 de desembre de 1884.

“... La democràcia pura [...] quan arribe el moment de la revolució, adquirirà una importància transitòria [...] com última taula de salvació de tot règim burgès i fins i tot feudal [...] Així, per exemple, entre març i setembre de 1848, tota la massa feudal burocràtica va reforçar els liberals per a reprimir les masses revolucionàries [...] En qualsevol cas, el nostre únic adversari el dia de la crisi i el dia següent serà tota la massa reaccionària, que s'agruparà al voltant de la democràcia pura, i crec que açò no s'ha de perdre de vista” (Publicat en rus en el periòdic *Kommunistítxeski Trud*, núm. 360, del 9 de juny de 1921, en un article del camarada V. Adoratski: “Marx i Engels sobre la democràcia”. Publicat en alemany, en el llibre de Frederic Engels: *Testament polític*, Berlín, 1920, núm. 12 de la *Biblioteca Internacional de la Joventut*, pàgina 19)

Edita: ***Germinal – nucli en defensa del marxisme***

Per a posar-te en contacte amb nosaltres: germinal_1917@yahoo.es

Visita la nostra pàgina: www.grupgerminal.org